

Ikt. szám: NOB-40/28-2/2014.

NOB-10/2014. sz. ülés
(NOB-10/2014-2018. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Nemzeti összetartozás bizottságának**
2014. október 30-án, csütörtökön, 11 óra 05 perckor
az Országház Esterházy János tanácstermében (földszint 1.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Az ülés megnyitása</i>	5
<i>A napirend elfogadása</i>	5
<i>Tájékoztató a diaszpórában élő magyarság aktuális kérdéseiről</i>	5
<i>Prof. Schöpflin György, európai parlamenti képviselő tájékoztatója</i>	5
<i>Kérdések, észrevételek</i>	8
<i>A Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslat (T/1143. szám) (Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján) (Vitához kapcsolódó bizottság)</i>	12
<i>Banai Péter előterjesztése</i>	13
<i>Az ülés berekesztése</i>	22

Napirendi javaslat

1. Tájékoztató a diaszpórában élő magyarság aktuális kérdéseiről
Előadó:
Prof. Schöpflin György, európai parlamenti képviselő

2. A Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslat (T/1143. szám)
(Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján)
(Vitához kapcsolódó bizottság)

3. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Pánczél Károly** (Fidesz), a bizottság elnöke

Szabolcs Attila (Fidesz), a bizottság alelnöke

Bóna Zoltán (Fidesz)

Dunai Mónika (Fidesz)

Petneházy Attila (Fidesz)

Kiss László (MSZP)

Ander Balázs (Jobbik)

Szávay István (Jobbik)

Helyettesítési megbízást adott

Szászfalvi László (KDNP) Bóna Zoltánnak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Sándor Tamás, a bizottság munkatársa

Meghívottak

Hozzászóló

Prof. Schöpflin György, európai parlamenti képviselő

Banai Péter államháztartásért felelős államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium)

Jelenlévő

Haág Tibor főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 11 óra 05 perc)

Az ülés megnyitása

PÁNCZÉL KÁROLY (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Nagy tisztelettel köszöntök minden kedves megjelentet a Nemzeti összetartozás bizottságának ülésén. Köszöntöm meghívott vendégeinket, köszöntöm a bizottság tagjait.

A napirendi szavazás előtt megállapítom, hogy a bizottság határozatképes. Szászfalvi László alelnök urat Bóna Zoltán képviselő úr helyettesíti.

A napirend elfogadása

Kérdezem a bizottság jelen lévő tagjait, hogy a kiküldött napirendi javaslattal egyetértenek-e. Amennyiben igen, kérem, most szavazzanak! (Szavazás.) Aki nem? (Szavazás.) Ki tartózkodott? (Szavazás.) Köszönöm szépen.

A bizottság egyhangúlag elfogadta a mai napirendünket.

Tájékoztató a diaszpórában élő magyarság aktuális kérdéseiről

Tisztelettel köszöntöm Schöpflin György professzor urat, európai parlamenti képviselőt, és fel is kérem az 1. napirendi pontunk - „Tájékoztató a diaszpórában élő magyarság aktuális kérdéseiről” - tájékoztatóját tartsa meg, professzor úr. Köszönöm szépen.

Prof. Schöpflin György, európai parlamenti képviselő tájékoztatója

PROF. SCHÖPFLIN GYÖRGY, európai parlamenti képviselő: Köszönöm szépen. Köszönöm a szót, elnök úr. Mindenkit tisztelettel és szeretettel üdvözlök.

Szeretnék olyan tíz-tizenkét percet beszélni, és akkor, feltételezem, hogy lesznek kérdések.

Az igazság az, hogy rengeteg diaszpóra létezik. Én elsősorban az európai diaszpórákról szeretnék beszélni. Tudom, hogy van egy tengerentúli diaszpóra, de szerintem a tengerentúli diaszpórákkal - itt is többes számban kell ezekről beszélni - valamennyire más a probléma.

Tehát azzal kezdeném, hogy ez nem egy új keletű probléma, mindig is éltek különféle nyugati országokban magyarok, a XVII. században, ha nem tévedek, elég sok magyar diák volt a leideni és utrechti egyetemeken, a német egyetemekről nem is beszélve. Tehát ez nem egy új keletű probléma, de azért vannak újabb elemei, és ezekről szeretnék beszélni.

Trianon óta, illetőleg Trianon miatt szerintem a nem Kárpát-medencei diaszpórák háttérbe szorultak a határon túliakhoz képest. Ez teljesen érthető: azok, akik '18-19 után mentek el, sokkal inkább menekültek, az akkori Magyarországgal nemigen akartak élő kapcsolatot fenntartani, politikai okokból, egyik vagy másik irányzatból.

Ezt követően a II. világháború alatti és utáni menekülthullám a kommunizmus miatt hagyta el az országot, és semmiképpen nem akart és nem is tudott azonosulni az akkori rendszerrel, ezáltal magával Magyarországgal sem nagyon. Körülbelül ez az én esetem. Aki tudja, az tudja, hogy én 54 évet éltem Nagy-Britanniában, ebből olyan negyvenet Londonban, ami már egy teljesen új hely, mióta én ott éltem és otthagytam. Ezt követte 1956. Az '56-os emigrációról igazából sokat nem akarok mondani. Ezek még úgy nagyrészt élnek, de már idősebb hölgyek és urak.

Aztán jöttek a hatvanas évektől kezdve a Kádár-korszakbeli, nevezzük úgy, lelépések. Szivárogtak emberek, tehát ez nem volt egy tömeges migráció, nem úgy,

mint '56, ahol becslések szerint körülbelül egy 250 ezer ember hagyta el az országot, ebből mondjuk ötven... - azt hiszem, a Kádár-rendszer ezt mindig megpróbálta felnagyítani, hogy olyan százezren jöttek haza, de szerintem az annál valamivel kevesebb volt. Nem is olyan nagyon fontos, hogy pontosan hányan, hol maradtak. Az a benyomásom, de erről nem láttam statisztikát, hogy az '56-osoknak a zöme a tengerentúlra ment. Maradtak természetesen Európában, de ezek nagyrészt Kanadába, Amerikába, Ausztráliába, nem tudom, Argentínába, Dél-Afrikába kerültek. El tudom képzelni, hogy nincs olyan ország a világon, ahová ne kerültek volna '56-osok, vagy ha igen, akkor ezt az országot még nem is ismerjük.

Tehát nagyon leegyszerűsítve azt mondanám, hogy az összes rendszerváltás előtti migráns a távozásukat úgy élte meg, hogy az politikai, hogy az végérvényes, nem fognak, nem tudnak, nem is akarnak hazajönni, jöllehet, a késői Kádár-rendszer elég sok mindenkint próbált, úgymond hazacsalogatni; erre én még emlékszem valamennyire. Nagyon sok minden változott a rendszerváltással, és sokan gyakorlatilag azonnal kisebb-nagyobb időre elindultak külföldre, valamelyik nyugati országba. Én találkoztam Londonban '90-92 körül már olyanokkal, akik például a londoni cityben dolgoztak, mint brókerek. Milyen alapon? Valószínűleg legálisan, kaptak egy letelepedési engedélyt az angoloktól, tehát ez már nagyon korán elindult. Voltak illegálisak természetesen, bár a legnagyobb részben ezek inkább lengyelek voltak. Tehát volt egy időszak Londonban, amikor minden valamirevaló kávézónak volt legalább egy lengyel pincérlánya, s azt hiszem, nem is lehetett nyitva tartani, ha nem lett volna ez az új munkaerő. De az a benyomásom, hogy azok, akik, mondjuk, '90 után elkezdtek kimenni nyugatra fehéren, vagy feketén, vagy szürkén, azok már úgy mentek ki, azzal a feltételezéssel, hogy valamikor haza fognak jönni, nem egyből, de valamennyi idő után visszajönnek Magyarországra.

2004-ben Magyarország belép az Európai Unióba, ezzel megint átalakul a helyzet, most már legálisan lehetett munkát vállalni eleinte Nagy-Britanniában, Írországban, Svédországban, de aztán 2 év elteltével bárhol, és sokan éltek és élnek ezzel. Pontos statisztikát nagyon nehéz megmondani, mert itt egy ingadozó helyzetről van szó, de a maximum szerintem félmillió, a minimum 300 ezer, valahol a kettő között van, és mindig vannak ingázók, akik például a Dunántúlról átmennek napi szinten Ausztriába félig szürkén, félig fehéren. Tehát nagyon nehéz megmondani, hogy pontosan mennyi, hány emberről beszélünk.

Hozzátenném - és azt hiszem, ez szépen illusztrálja, mennyire más a '90 utáni helyzet -, hogy különféle életvitelek alakultak ki. Gondolok itt például a hétvégékre ingázó orvosokra, akik a fapados járatoknak köszönhetően elmennek Nagy-Britanniába - 72 órás műszakot dolgoznak, hazajönnek, kipihenik magukat, vagy nem pihenik ki magukat, infarktust kapnak, nem tudom, melyik a helyes, ez egy lehetetlen életvitel -, vagy az alacsonyan képzett munkaerőre - nem egy londoni szállodában találkoztam már magyar londinerrel -, vagy azok, akik a mezőgazdaságban dolgoznak; Hollandiáról olvastam elég szörnyű történeteket.

Ezek nagyrészt nehéz helyzetben lévő emberek, igazából nem nagyon beszélnek a nyelvet, angolul valamit megtanulnak - hogy mit tudnak hollandul, az megint egy más kérdés -, de mindenesetre ez is része ennek a valóságnak. Vannak - ezzel én csak Nagy-Britanniában találkoztam - kishivatalnokok, akik napi szinten például kalauzok vagy ilyesfajta foglalkozásúak. Ilyenekkel találkoztam Londonban, egyébként nem szükségszerűen magyarokkal, hanem valamelyik, úgynevezett új tagállambeli fiatalokkal, és ott van a másik véglét is, a brókerek, akikről már beszéltem. Tulajdonképpen itt azokról beszélünk, akik élnek azokkal a munkalehetőségekkel, amelyek létrejöttek. Hozzátenném, hogy itt arról is beszélünk, hogy ott van az Európai Unióban az egységes piac, és az egységes piac azt jelenti, hogy ahol

munkaerőhiány van, oda átáramlik a munkaerő. Ez Magyarország, illetve Közép-Európa, ahol van valamennyi többlet, és ezek elég gyakran azt a fajta munkát végzik, amit - nevezzük őket bennszülötteknek - nem nagyon akarnak elvégezni. Ennek fejében, mivel ez az egyik szabadság, az Európai Unió egyik szabadsága, ide behozza a tőkét, tehát elvben kiegyenlítődik valamikor, de ez a kiegyenlítődés, nem tudom, 30 éves, 50 éves, 100 éves, tehát igazából egy olyan hosszú perspektíva, hogy ez már nagyon sok mindenki számára nem nagyon értékes.

Azt szeretném mondani itt, hogy aki az Európai Unión belül helyezkedik el, az egyrészt földrajzilag, másrészt lélektanilag is sokkal közelebb marad Magyarországhoz, mint akik a tengerentúlra vándoroltak, és az a benyomásom egyébként, de nem több ennél, hogy a Kárpát-medencén kívül a magyarországiak és a határon túliak közti különbségek alig léteznek vagy elhomályosulnak. Ezek a törésvonalak valamennyire élnek a Kárpát-medencén belül, Londonban vagy Amszterdamban, vagy Párizsban, vagy akárhol már nem nagyon számítanak, a magyar az magyar, ami egyébként egy nagyon érdekes jelenség.

Migrációelméleti szempontból nézve tehát azt mondanám, hogy nagyon komoly változata van, vagy sok változata van a vándorlási folyamatoknak, azt hiszem, ez kiderült abból, amit én most elmondtam. Ami összeköti az 1990 utániakat, az a politikai tényező hiánya, tehát nem a politika okozta a kiutazásukat, hanem valami más. Ennek következtében ritkán találkozunk a „hátat fordítunk Magyarországnak” hozzáállásával, ami korábban eléggé gyakori volt, és ebből az is következik, feltételezhetően, hogy amennyiben javul az itthoni-otthoni gazdasági helyzet, elképzelhető, hogy lesz, aki hazamegy. Mint mondtam, becslések szerint, mondjuk, maximum félmillióan élnek valamelyik másik nyugati országban, de mint mondtam, ezeknek az összetétele változik.

Hozzátenném egyébként, hogy bár mi itt elsősorban Nagy-Britanniáról, Németországról, Hollandiáról, valamennyire Belgiumról, valamennyire a skandináv országokról beszélünk, azért magyarok élnek teljesen váratlan helyeken is. Ha jól tudom, a prágai magyarság most már 15 ezer fő, Észtországban, amit én elég jól ismerek - részben ott is lakom -, amikor odaérkeztem, akkor 147-en voltak a magyarok - most már 148-an vannak, a 148. én vagyok -, de azóta sokkal többen érkeztek. Azok, akik hajdanában érkeztek oda, azok kivétel nélkül kárpátaljaiak voltak, mert a Tartui Egyetem volt az egyetlen szovjet egyetem, amit magyarul lehetett elvégezni. Ez már megváltozott, és most nem tudom, hányan vannak, valószínűleg 1500-2000-en. Lengyelországban is vannak magyarok, nem tudom pontosan hányan, tehát ez már egy összeurópai jelenség, de igazából én itt a kritikus tömegről akartam beszélni, erről a bizonyos 300 ezerről, félmillióról.

Azt hiszem, hogy ez mind a két irányból, tehát a befogadó ország számára és számunkra is egy elég komoly kihívást jelent, hogy a kint élőknek például milyen támogatást kell létesíteni; egyáltalán nem könnyű. Ha ők tényleg úgy gondolják, hogy csak ideig-óráig, pár évig akarnak külföldön élni, ha gyerekeik vannak, óvoda, magyar iskolák mindenképpen a nagyobb helyeken, ez a kérdés adja magát, vagy csak szombati iskolák vagy egyházi, vagy valami formában valamiféle intézményrendszert hazulról is kell támogatni. Úgy tudom, hogy a lengyeleknek van egy nagyon komoly stratégiájuk, a litvánoknak, azt hiszem, a letteknek, nekünk még tovább kell gondolni ezt az egészet. A magyar hivatalosság, tehát a konzuli szolgálat kell hogy legyen a kiindulópont, illetve a kulturális központok, de hogyha valaki nem tud, mert például valamelyik kisvárosban él, messze a legközelebbi konzulátustól, akkor hogyan, miképpen, milyen formában lehet az illetőnek támogatást adni?

A másik oldalról nézve van-e egyáltalán elképzelése a befogadó államoknak arról, hogy amikor a kint élő magyarokról beszélünk, akkor európai állampolgárokról van szó, akiknek - szerintem - alanyi jogaik és követeléseik lehetnek.

Azt hiszem, hogy mindenki tudja, hogy a Mercedes-gyár fönntart egy német nyelvű óvodát - azt hiszem, iskolát nem -, ezt a Mercedes-gyár fizeti, de ennek fejében kapnak egy adókedvezményt. Ez nem egy rossz megoldás. Nem olyan nagyon régen jött hozzám az egyik Baden-württembergi képviselőtársam, és mondta, hogy Németország pár év múlva egy teljesen lehetetlen munkaerőhiánnyal fog szembesülni, többek között Közép-Európából, de lehet, hogy elsősorban Közép-Európából akarnak importálni munkaerőt. Én akkor mondtam, hogy oké, rendben. De akkor mi történik ezeknek például az oktatásával? És mondta, hogy ez egy nagyon érdekes kérdés, szervezzünk erről egy konferenciát. Mondtam, hogy jó, majd szervezzük valamikor, inkább jövőre, mint idén.

Hozzátenném, hogy felerősödik mindezzel egy bizonyos xenofóbia, egy bizonyos idegenellenesség, elsősorban a románokkal és a bolgárokkal szemben, Nagy-Britanniában kimondottan, de Hollandiában, most nem emlékszem ennek a pártnak a nevére, a Geert Wilders szélsőséges, valamennyire szélsőséges párt létrehozott egy honlapot, nem olyan nagyon régen, talán tavalyelőtt, hogy akinek bármi problémája van bármelyik új tagállambeli bevándorlóval, az jelentse föl, és mi majd intézkedünk. Ez elsősorban, azt hiszem, a lengyelek ellen volt. Dániában, ahol tavasszal jártam, mondták, hogy ott hihetetlenül erős a lengyelelenség, nevezhetjük rasszizmusnak, de xenofóbiának mindenképpen. Tehát ez nem egy egyedi kérdés, hanem szerintem valamennyire megvan minden egyes nyugati tagállamban.

Erre épül az úgynevezett, nem szeretem ezt a szót, populista jobboldali, de baloldali mozgalmaknak is egy része, hogy igen, az új bevándorlók ellen elkezdtek ágálni, ott van megint képviselőtársam, Farage, aki teljesen fantasztikus kijelentéseket szeret tenni az Európai Parlamentben. Igen, a célpont sokkal inkább az Európai Unión belüli bevándorlók, mintsem az Európán kívülről érkezők, elsősorban azért, mert azok nem európaiak, tehát hogyha valaki azokat támadja, akkor az már rasszizmusnak számít. Itt, azt hiszem, egy kettős mércével állunk szemben.

Tehát azt mondanám, hogy itt tulajdonképpen visszatért a politika, ami teljesen váratlan számomra, hogy a II. világháború után, '56-ban kivándorló magyarok azért mentek ki, mert politikai okokból, akik '90 után mentek ki, igazából gazdasági vagy nem tudom, szerencsét próbálni, vagy valami más egyéni ok miatt mentek ki, de nem politikai miatt - és most kiderül, hogy utolérte őket a politika. Szerintem ebben Magyarországnak is van szerepe, el tudom képzelni, hogy ezt V4-es alapon is meg lehetne közelíteni.

Ami engem illet, a fideszes lista az európai parlamenti választásokon egy nemzeti lista lett, van egy képviselő, aki egyszerre magyar és ukrán állampolgár, egy, aki egyszerre szerb, tudjuk, hogy vannak Erdélyből és Romániából magyar képviselők, és engem bíztak meg azzal, hogy képviseljem a diaszpórát. Tehát tulajdonképpen ezért vagyok itt, és szeretném megköszönni megtisztelő figyelmüket.

Kérdések, észrevételek

ELNÖK: Köszönöm szépen, professzor úr. Kérdezem a bizottságot, hogy van-e kérdésük, véleményük az elhangzottakkal kapcsolatban. *(Jelzésre:)* Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Köszöntöm önt tisztelettel. Számomra kicsit furcsa volt az egész napirendi pont, meg eleve nem értem, hogy miért egy kormánypárti képviselőt kellett - vagy legalábbis magában - hívni erre az

előadásra, aminek az volt a címe, hogy „Tájékoztató a diaszpórában élő magyarság aktuális kérdéseiről”. Én viszonylag kevés olyan konkrétumot hallottam öntől vagy aktuális kérdést, amivel kapcsolatban nekünk bármi tennivalónk, dolgunk, informálódni valónk lenne. Úgyhogy, bevallom őszintén, egy kicsit más jellegű tájékoztatóra készültem, de ha ezek a legfontosabb aktuális kérdések, akkor ezt így kezeljük.

Azzal kapcsolatosan kíváncsi lennék az ön véleményére - és ez érinti a bizottságot is, a bizottságunk kormánypárti tagjait -, hogy nem zavarta-e az, hogy gyakorlatilag kirekesztette a kormány a választójogból mindazokat, akik Nyugat-Európában élnek, akik nagyrészt gazdasági menekülteként nem ötszázezren vannak, én ebben egészen biztos vagyok, professzor úr, ennél sokkal többen, ötszázezren csak az önök kormányzása alatt elhagyták ezt az országot az elmúlt négy évben. A parlamenti választásokból nagyon sokan gyakorlatilag lettek kirekesztve, ellentétben a külföldi magyarokkal, akik önökre szavaztak nagyrészt. Azok a gazdasági menekültek, akik vélhetően nem így tettek volna, csak a nagykövetségeken tudtak volna szavazni. Ezzel kapcsolatban bizonyára vannak önnek személyes tapasztalatai vagy beszélt olyanokkal, akiknek erről van véleménye - kíváncsi vagyok, hogy mit tapasztalt.

Az önkormányzati választások kapcsán pedig szintén megoldható lett volna egyébként a levélszavazás, hiszen ön is arról beszélt, hogy ezeknek az elmúlt években kivándorolt, kiköltözött munkavállalóknak egy jelentős része hosszú távon tervezi a hazajövetelt - természetesen nyilván számukra sem mindegy, hogy hova, milyen országba, milyen településre fognak visszaérkezni. A levélszavazásnak a lehetősége az ő számukra biztosítható lett volna, egyébként különösebb adminisztratív akadályai ennek nem lettek volna, azonban ezt a lehetőséget is megvonták tőlük. Tehát gyakorlatilag az önkormányzati választásra semmilyen formában, a parlamenti választáson pedig csak nagyon korlátozottan, azoknak, akiknek idejük, lehetőségük vagy a lakóhelyük megengedte azt, hogy egy nagykövetségre elmenjenek szavazni.

Kíváncsi vagyok, hogy önnek milyen tapasztalatai voltak ezzel kapcsolatban, vagy mi azoknak a közösségeknek a véleménye erről a politikai kirekesztettségről, akiket ön közelebbről ismer. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Más kérdés, vélemény? *(Jelzésre:)* Szabolcs Attila alelnök úr!

SZABOLCS ATTILA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Nekem ez a „gazdasági menekült” kifejezés egy kicsit érdekes, mert akkor Bajnai Gordont is lehet gazdasági menekültnek nevezni ilyen alapon. Tehát akik kimentek, döntő részük Magyarországon is kapott volna állást, lehet, hogy valamivel kevesebb pénzért, de szerintem nem éltek volna sokkal rosszabbul, mint kint, az ottani körülmények között.

A kérdésem inkább arra vonatkozik a professzor úrhoz, hogy főleg a háború után, az '56-ban menekültek még tartják jobban a magyarságukat, összetartanak, a gyerekeik, unokáik, még ha magyarnak is tartják magukat, lehet, hogy járnak magyar énekkarba meg táncolnak, meg magyar rendezvényeket tartanak, de úgy istenigazából már, még ha beszélnek a nyelvet, akkor sem ragaszkodnak annyira a magyarságukhoz. Mit lehetne, vagy mit kellene tenni, hogy ez a helyzet megváltozzon, hogy a fiatalokat is egy kicsit vissza lehessen az őshazához, hogy így mondjam, fordítani?

ELNÖK: Köszönjük, alelnök úr. Más vélemény, kérdés? (*Senki sem jelentkezik.*) Nincs. Akkor professzor úrnak adom meg ismét a szót, hogy itt a lehetőség, hogy reagáljon a felvetetekre.

PROF. SCHÖPFLIN GYÖRGY, európai parlamenti képviselő: Köszönöm szépen, és köszönöm a felvetéseket és kérdéseket. Valószínűleg nem fogunk egyetérteni abban, hogy mi az, ami aktuális; nekem más a megközelítem, de számomra ez nem jelent semmiféle problémát.

Ami a politikai kirekesztést illeti, azt hiszem, hogy itt tényleg van egy alapvető probléma, és ez az, hogy igen, a magyar közigazgatás lassan működik és nehézkesen. Nem hinném, hogy itt tudatos vagy szándékos kirekesztésről lenne szó, hanem csak lassan működik. Hallottam ilyen történeteket, rettenetesen nehéz regisztrálni egy külföldön született gyereket a magyar hatóságoknak. Megy, de nagyon lassan. (*Szávay István: Ötszázezer külhoni magyar állampolgárnak ez sikerült.*) De nem ötszázezer újszülött gyerek, aki már Nagy-Britanniában született mondjuk, tehát én ezekről beszélek.

Ami a különféle lehetőségeket illeti, azt hiszem, hogy sajnos még nem tartunk ott, hogy egy biztonságos internetes szavazási lehetőséget tudnánk létrehozni. Ezzel amúgy is vannak problémák. Észtországban ezt már bevezették, de azért ez feltörhető. Tehát nem tudom, mennyire lehet ezt biztosítani, mindenesetre ezen érdemes gondolkodni, hogy esetleg lehetne-e létrehozni olyan szoftvert, amelynek a segítségével ez elérhető. Az alapvető problémát én abban látom, hogy csak konzulátusokon lehet szavazni, ahol nincs konzulátus - és tudjuk, hogy a legtöbb európai városban nincs magyar konzulátus -, ott nagyon nehéz. Én itthon szavaztam, de azért tudom nagyjából, hogy Brüsszelben mi történt. Egy nagy termet béreltek - a belga hatóságok ebből nem csináltak semmiféle problémát -, és körülbelül 3 ezren szavaztak - ez az európai parlamenti választás, amelyről most beszélek, nem tudom, hogy a másik két választáson ez hogyan ment -, Londonban pedig talán 5 ezren szavaztak. Ez azt mondja, hogy nagyon sokan elmehettek volna szavazni, de nem éltek ezzel a lehetőséggel. Londonban minimum 50 ezren élnek, de lehet, hogy ennél többen, és aztán megint itt van az a probléma, hogy azt mondjuk, hogy 300 ezer magyar, ennek mekkora hányada a határon túli, nem tudom. Tehát nem biztos, hogy az a félmillió, akiről beszélek, vagy az a 300 ezer mind magyarországi, tehát nem biztos, hogy megvan a joga arra, hogy szavazzon. Tehát bonyolult a kérdés, és itt azt hiszem, még rengeteg minden feltárnivaló vár ránk. Igen, levélben lehetett volna szavazni, de azt hiszem, ez nem volt megszervezve elég rendesen. Én nem tudok arról, hogy itt bárki, bármiféle módon ki akarta volna rekeszteni az esetleges szavazókat, hanem alapvetően, mint mondom, azt hiszem, itt a magyar közigazgatás szokásos lassúságáról beszélünk.

Nem akartam félrevezetni, alelnök úr, a gazdasági menekült kifejezéssel, politikai menekültről, de gazdasági okokról beszéltem. Igen, hogy Bajnai menekült-e vagy nem, vagy csak külföldön él gazdasági okokból, vagy jobban kedveli, ez egy különálló kérdés, elég nehéz amúgy is leszűkíteni egyedi esetekre. A másik kérdés érdekes, azt hiszem, itt komoly különbségek vannak azok között, akiknek elég magas fokú a végzettsége, és akiknek nem. Tehát furcsa módon - nem biztos, hogy az ember ezt várta volna -, akiknek alacsony a végzettsége, azok sokkal inkább tovább beszélnek a magyar nyelvet a gyerekeikkel, és akkor lehet, hogy a második generáció is megtartja. Nekem mindig az volt a benyomásom, hogy mi kullogtunk a lengyelek és az ukránok mögött. A lengyelek és az ukránok, a második generáció mindig beszélték - mindig volt kivétel, de gyakorlatilag mindig beszélték -, az ukránoknál, attól függően, hogy milyen nagy volt a közösség, még a harmadikban is. Volt egy tanítványom, aki

szerintem már negyedik generációs volt, és beszélt ukránul, hogy milyen szinten, azt nem tudom megmondani. Ha a harmadik generációs magyar, megvan a tudata, és még beszél magyarul, az szerintem eléggé kivételes.

Itt szerintem arról is beszélünk, hogy a befogadó ország kultúrája mennyire befogadó. Én azt éreztem - egy időben elég gyakran jártam Münchenbe -, hogy az ott élő magyarokat - a kényszerítés talán túlzás, de - elvárták tőlük, hogy ők mint németek viselkedjenek, de azért mégsem voltak németek, minek következtében sokkal inkább megtartották a magyar identitásukat. Nagy-Britanniában ez nem olyan nagyon fontos, legalábbis a legutóbbi időkig, amíg az Egyesült Királyságbeli Függetlenségi Párt el nem kezdte a tevékenységét. Franciaország, valaha, valaki elfogadja, hogy ő francia, és beszél franciául, akkor nem tesz különbséget; tehát azért más-más stratégiák léteznek a befogadó országokban.

Mennyire lehet átadni a következő nemzedéknek, hogy igen, ti itt születtetek, bolondok vagytok vagy angolok vagytok vagy micsoda, de azért nektek van egy más kultúrátok is. Itt lehet beszélni a multikulturalizmusról, és akkor a gyerekek jönnek, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akik szombati iskolába kell hogy járjunk, hogy megtanuljunk lengyelül vagy magyarul vagy akármilyen nyelven, s akkor lehet mondani, hogy igen, de majd hogy fogtok ennek örülni 15 év múlva. Ez nagyon nehéz, ezek az egyéni családi stratégiák már eléggé bonyolultak, és szerintem nem mindenki, de nagyon sok mindenki, a tizenéves gyerekekben van egy ellenállás. Egy egyedi eset: egy ismerősöm, aki maga orosz volt, a felesége angol, és mind a két nyelvet beszélték, és a gyerekük, aki egyébként fiú volt, olyan 7 éves korában azt mondta, hogy többé nem fogom édesapám nyelvét beszélni. Csak úgy, snitt, elvágva, és azóta nem is beszél oroszul, és az édesapja ezzel nem tudott mit kezdeni. Tehát valami oknál fogva itt volt egy bizonyos ellenállás, aminek sokkal mélyebb a magyarázata. Most nem akarok egy esetből általánosítani, de azt hiszem, hogy ilyen problémákkal is szembe kell nézni, hogy a gyerekek mit akarnak átvenni, mit mond az őt körülvevő közösség, tehát a többi gyerek, hogy ez a nyelv, amit ő otthon hall, ez csak egy családi nyelv, vagy esetleg más gyerekek is ezt a nyelvet beszélik. Tehát hogyha már van egy kisebb-nagyobb közösség, akkor sokkal többet jelent. Tehát ilyenfajta kérdéseket és válaszokat tudok adni.

Szerintem itt igazából arról kéne beszélnünk - nemcsak most, hanem hosszú távon is ez a teendő -, hogy ezeket a közösségeket, amelyeket a nagyobb városokban szerintem fönnt lehet tartani, próbáljuk valamilyen formában hazulról is támogatni. Nem úgy, hogy ezekből egy hivatalos szervezet legyen, de hogy a hivatalosság ezt nyilvántartja, és tud róla, és ennek segítségével meg lehet tartani a második generációban is nemcsak a nyelvtudást, hanem hogy van valami közük Magyarországhoz.

ELNÖK: Köszönöm szépen, professzor úr. Van-e még kérdés, vélemény? *(Nincs jelzés.)* Engedjék meg nekem, hogy professzor úr reakciója után én is elmondjam a rövid véleményemet mindarról, amit Szávay képviselő úr felvetett, mert ez valóban egy probléma. Ugyan nem nevezném annak, hogy a nyugat-európai munkavállalással rendelkező, magyarországi állandó lakhellyel, magyar állampolgársággal rendelkező állampolgárok ki lennének zárva a szavazásból, inkább azt mondanám, hogy nehézséget okoz nekik részt venni a szavazáson, hiszen megoldott kérdés, a Magyarországon élő, Magyarországon állandó lakhellyel rendelkező állampolgárok a lakásukhoz viszonylag közeli szavazókörben élhetnek a választáson való részvételi jogukkal.

Úgy tűnik, megoldott a határon túl lakók esetében is, akik magyar állampolgársággal, de nem magyarországi állandó lakcímmel rendelkeznek, bár ott is

szükséges finomítás, hiszen a regisztráció is nehézséget okozott, de a levélben történő szavazás vagy külképviseleteken történő szavazás biztosítja számukra, hogy aki részt akar venni, azt részt tud venni.

Itt van a nyugat-európai munkavállalók problémája, amire képviselő úr ráirányította a figyelmet. Nincsenek kizárva, hiszen elektronikus úton jelezhetik a külképviseleten történő szavazási igényüket. A probléma az, mondjuk egy nagy területű ország esetében, egy Manchesterből Londonba eljutni, Németország távoli részeiről eljutni Berlinbe, nyilvánvaló, hogy ez problémát jelent. Ez egy választójogi kérdés, hogy az elkövetkezendő években hogyan lehet ezen könnyíteni. Létező probléma, nem kizárásról van szó, csak nehezebb hozzáférni a szavazáshoz.

Én nagyon szépen köszönöm professzor úr megjelenését a bizottsági ülésen, még ehhez a napirendünkhöz kapcsolódva jelentkezik Szávay képviselő úr.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Ha már erről vitát nyitunk, elnök úr, akkor a helyzet a következő. Elmondom még egyszer, hogy önök direkt és szánt szándékkal kirekesztették a Nyugat-Európában élőket a szavazás lehetőségének a tényleges gyakorlásából. Ha van egy háztartásban három albérló - mondjak valami lehetetlen helyet - Szicíliában, mondjuk, legközelebb Rómában van követség, ha nem tévedek, és ott lakik egy valaki, aki '56-ban kiment, nincsen magyar állampolgársága, a honosítással megkapta, akkor ő a saját lakcímére kérheti a levélsomagot. Ott lakik egy Csíkszeredából mosogatni kiment fiú, aki honosítással megkapta az állampolgárságot, levélsomagban a címére kérheti a szavazatot, és ott lakik egy Budapestről mosogatni kiment srác, ő nem kérhet magának levélsomagot. Tehát ez a helyzet, ez volt a választójogi törvénynek a lényege, azért ez legyen mindenki számára világos. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Még egyszer köszönöm szépen professzor úrnak a részvételét. Köszönöm, hogy itt volt. További sok sikert és jó munkát kívánunk önnek, és a mai napra még jó utazást, hiszen ma még hosszú repülőút áll ön előtt. Jó egészséget, jó munkát kívánunk! Köszönöm szépen.

PROF. SCHÖPFLIN GYÖRGY, európai parlamenti képviselő: Én pedig nagyon szépen szeretném megköszönni a bizottságnak, hogy fogadtak, és egypár szót elmondhattam önöknek. Önöknek is jó munkát kívánok a jövőben.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Az 1. napirendi pontot lezárom.

A Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslat (T/1143. szám) (Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján) (Vitához kapcsolódó bizottság)

Következik a 2. napirendünk: Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslat részletes vitájának a vitához kapcsolódó bizottságként történő lefolytatása. Korábbi ülésünkön már meghatároztuk azt, hogy a törvényjavaslat 2. §-a által meghivatkozott 1. számú mellékletre jelentkeztünk föl.

Nagy tisztelettel köszöntöm a kormány, az előterjesztő részéről megjelent Banai Pétert, a Nemzetgazdasági Minisztérium államháztartásért felelős államtitkárát, illetve Haág Tibor főosztályvezető urat, és köszönöm szépen, hogy ott helyet foglaltak az előterjesztői asztalnál.

Szeretném tájékoztatni a bizottságot arról, hogy a vitát két szakaszban fogjuk lefolytatni. Az első szakasz az tulajdonképpen egy általános vita jellegű, azt fogjuk vizsgálni, hogy megfelel-e a törvényjavaslat az alaptörvényből eredő tartalmi és formai követelményeknek, illeszkedik-e a jogrendszer egységébe, megfelel-e a nemzetközi jogból és az európai uniós jogból eredő kötelezettségeknek, és megfelel-e a jogalkotás szakmai követelményeinek. Illetve lesz egy második szakasz, hiszen közvetlenül a bizottságunkhoz lett benyújtva egy módosító javaslat.

Tehát ez lesz a vitának a két szakasza, és a két szakasz után kerül majd sor a határozathozatalokra. Három szavazásra fog sor kerülni: egyrészt szavazni fogunk a konkrét módosító javaslatról, szavazni fogunk a részletes vita lezárásáról, illetve egy harmadik szavazásban pedig a részletes vitáról szóló jelentésről fogunk majd szavazni.

Tisztelettel kérdezem az államtitkár urat, hogy kíván-e pár szóban összefoglalást adni a zárszámadásról, illetve mindarról, hogy ez megfelel-e a Határozati Hárszabály 44. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek. Ön a szó!

Banai Péter előterjesztése

BANAI PÉTER (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! A 2013. évi költségvetés végrehajtásáról szóló törvényjavaslatot a kormány az alaptörvény és az államháztartási törvény értelmében készítette el és nyújtotta be először az Állami Számvevőszéknek, majd ezt követően, augusztus végén az Országgyűlésnek. Tehát a kormány álláspontja szerint a jogi követelményeknek megfelelően került sor a zárszámadási törvényjavaslat benyújtására.

Az Állami Számvevőszék is elkészítette jelentését, melyet a tisztelt Országgyűlés részére benyújtott. Ez a jelentés jogszabály-ellenességet a benyújtás formáját, a zárszámadási törvényjavaslat tartalmát illetően nem állapított meg.

Ami a zárszámadás tartalmi elemeit illeti, ha megengedi, elnök úr, tekintettel arra, hogy az általános vita a plenáris ülésen lezajlott, csak nagyon röviden három fontos tényezőt emelnék ki.

Az első, hogy a 2013-as évben befejeződött Magyarország ellen a túlzott deficiteljárás. Tehát akkor, amikor a költségvetés végrehajtásáról beszélünk, akkor azt gondolom, hogy egy nagyon fontos momentum érkezett el 2013-ban, kilenc év után, az említett túlzott deficiteljárás lezárása. Mind az államháztartási hiány alacsonyabban teljesült, mint a terv, mind az államadósság harmadik éve csökkent - ezek, azt gondolom, hogy európai összehasonlításban igen kedvező számok, tehát mind a hiány tekintetében a jobban teljesítő országok Európa első felébe zárt Magyarország, mind az államadósságnál azon néhány ország között van, ahol az elmúlt években folyamatosan csökkenhetett az államadósság.

A másik tényező, amit kiemelnék a zárszámadásból, hogy az az államháztartási konszolidáció, ami végre lett hajtva Magyarországon, az 2013-ban egy érdemi gazdasági növekedéssel párosult. Míg az Európai Unió egészét stagnálás jellemezte, addig a magyar gazdaság másfél százalékkal növekedett.

A harmadik dolog, amely a Nemzeti összetartozás bizottsága szempontjából, azt gondolom, hogy külön kiemelésre méltó, ebben a gazdasági-költségvetési környezetben a Bethlen Gábor Alap kiadásai, illetőleg más, határon túli magyarokkal, a nemzet egészével kapcsolatos főbb támogatások növekedtek. Hogy a legjelentősebb tételt említsem, a Bethlen Gábor Alap számai a 2013-as, eredeti összeg tekintetében 11,5 milliárd forintot tartalmaztak, a teljesítés az 15,3 milliárd forint. Ezenkívül a Külügyminisztérium, illetőleg az Emberi Erőforrás Minisztérium fejezetében is voltak százmilliós nagyságrendben kiadások.

Tehát azt gondolom, hogy a gazdaság egésze, a költségvetés egésze szempontjából kedvező a 2013. év, a nemzeti összetartozás szempontjából meghatározó kiadásoknál is egy pozitív év volt. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr.

Kérdezem a bizottság tagjait, most van lehetőség a kisebbségi vélemények előadására is. *(Jelzésre:)* Kiss László képviselő úr jelentkezett először. Öné a szó, képviselő úr!

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Már a kisebbségi vélemény egy része tartalmazza az általam is beadott módosító indítvány indokolását is, ezért, ha nem probléma, akkor egy az egyben én le tudom tudni, hogyha megengedi ezt a bizottság nekem.

Nos, mi úgy látjuk, hogy a törvényjavaslat nem felel meg a jogalkotás szakmai követelményeinek, tekintve, hogy a Bethlen Gábor Alap fejezet egyes előirányzatai nincsenek összhangban a fejezeti kötetben szereplő számokkal, erről szól a módosító indítványom is, ami ezt küszöböli ki. Erre mindenképpen szeretnék választ kapni, hogy akkor most ez pontosan hogy is van. Gyakorlatilag azt lehet mondani, hogy egy 125,2 és egy 181,4 millió forintos eltérés van itt az előirányzat, illetve a fejezeti kötetben leírtakhoz képest. A táblázat és a kötet között van tehát differencia.

A Nemzetstratégiai Kutatóintézetnél, úgy gondoljuk, hogy azért itt egyértelmű pazarlás látszik, a teljesítés elmarad az előirányzattól, és a rendelkezésre álló keretet tehát nem sikerült felhasználni a Nemzetstratégiai Kutatóintézetnek, illetve a százfős létszámkeretből sem sikerült betölteni az összeset. Nem véletlen, hogy ennek fényében itt egy 460 millió forintos dologi zárolás történt ebben az évben.

A Friends of Hungary Fellegi Tamáshoz köthető működésénél is azt lehet látni, hogy bár Washington DC-ben van bejegyezve, mint jótékonyági szolgáltató szervezet, és a kuratóriumban számos amerikai politikus vagy korábbi politikus található, ezek közül néhányan lemondtak néhány napja. Ugyanakkor azonban, mondjuk úgy, ennek a működése finoman fogalmazva is kérdéseket vet fel.

Itt az előirányzatban 3,88 milliárd forint szerepel, ennek a nagyobbik része, 3,1 milliárd forint a szervezet alapító vagyona. 2013. január 10-én Orbán miniszterelnök arra utasítja a Nemzeti Fejlesztési Minisztériumot, hogy az alapítványhoz köthető tulajdonjogot és felelősséget engedje át a Miniszterelnöki Hivatalnak. Ez tudomásom szerint meg is történt, tehát erről gyakorlatilag intézkedtek is. Ugyanakkor a Hungary Initiatives Foundation több mint 800 ezer dollár értékű támogatást osztott szét számos Egyesült Államokban bejegyzett szervezet között az áprilisi országgyűlési és a májusi EP-választás előtt. Erre vonatkozóan azonban, hogy ez pontosan milyen célra ment el, semmiféle információt nem tartalmaz ez a javaslat, amely előttünk van. Tehát van egy 800 ezer dollár értékű támogatás, amelynek az időpontja mindenképpen érdekes, arra vonatkozóan, hogy ez pontosan mire is ment, erre nem találtunk a javaslatban semmiféle információt.

A Kárpát Régió Üzleti Hálózat üzemeltetésére 350 millió forint előirányzat mellett 257,7 millió forint teljesítés történik. Létrejön 13 darab üzletfejlesztési iroda, és gyakorlatilag ezek szakmai programokat is végeztek. Ismeretes, hogy a Nemzeti Külgazdasági Hivatalt, valamint a Kárpát Régió Üzleti Hálózatot, ezt a kettőt a Nemzetgazdasági Minisztériummal és a Magyar Kereskedelmi és Iparkamarával együttműködve hozta létre a kormányzat; azt gondoljuk, hogy egyébként ez egy jó modell ebben a tekintetben, hogy egy ilyen együttműködés kialakul. Egy kormányrendelet a Nemzeti Külgazdasági Hivatalt megszüntette, ennek jogutódjaként létrehozta a Nemzeti Befektetési Ügynökséget. Nyilván itt is azt lehet

mondani, hogy ez egy legitim cél, célként azt fogalmazták meg önök, hogy professzionális segítséget kapjanak a hazánkban befektetni szándékozó külföldi cégek. A magyar vállalkozások számára új piaci lehetőségek felkutatásával viszont a Magyar Nemzeti Kereskedőház Zrt. van megbízva. Tehát azt lehet látni, az, hogy a külgazdasági területen akár a kinti, akár pedig a benti külgazdasági érdekvédelemmel és a befektetni szándékozók segítségével egy rendkívül kusza intézményrendszer lett kialakítva, miközben nyilván ez a cél, amelyről önök beszélnek, legitim. A Kárpát Régió Üzleti Hálózat Zrt. elvileg ide kellene, hogy tartozzon, de mivel a Nemzeti Külgazdasági Hivatal volt az alapító, ami más feladatkörrel rendelkezik, kérdéses, hogy a kusza rendszerből, amit sikerült fölépíteni, mi lesz az Üzleti Hálózat jövője és feladata. Erre vonatkozó információt szintén nem találtunk az anyagban.

Összességében tehát elmondható, hogy meggyőződésünk szerint a törvényjavaslat nem felel meg az Alaptörvényből eredő tartalmi és formai követelményeknek, és úgy gondoljuk, hogy az Állami Számvevőszék 2013. évi vizsgálatának fel kellett volna tárnia a Bethlen Gábor Alap fejezete egyes előirányzatainál tapasztalt belső koherenciazavart. Végezetül még itt csak megerősíteném, hogy ez a módosító indítványunk, amelyik itt van előttem, erre a helyzetre próbál reflektálni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm. *(Jelzésre:)* Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Üdvözlöm államtitkár urat, főosztályvezető urat! Mi magunk sem értünk egyet, illetve képviselőtársammal... Hogy van ez megfogalmazva? A Jobbik képviselőcsoportjához tartozó bizottsági tagok kisebbségi véleménye. Igen. Sajnos azt látjuk mi is, hogy sem az összehasonlíthatóság, sem az átláthatóság követelményének nem felel meg a javaslat, és ez egyébként a legegységesebben pont a nemzetpolitika területén mutatkozik meg. Semjén miniszterelnök-helyettes úr négy évvel ezelőtt, a szakterület átvételekor ígérte meg azt, hogy átlátható, hatékony, igazságos és egy helyről kezelt, tehát csoportosított lesz a külhoni magyarok támogatása. Ez az elmúlt évek egyikében sem történt meg. A korábbi években maga az Állami Számvevőszék hívta fel több alkalommal a figyelmet jelentésében arra, hogy sem az átláthatóság követelménye nem érvényesül, illetve, hogy a vonatkozó források továbbra is meglehetősen széttagoltan jelennek meg a rendszerben. Persze a források nagy része a Bethlen Gábor Alapkezelőn keresztül kerül kiosztásra, amely alapkezelő gyalázatos működésével az elmúlt négy évben bizonyította, hogy elsődleges célja messze nem a külhoni magyar közösségek objektív érdekeinek a képviselete, hanem pusztán politikai klientúraépítés, a kormánypártok politikai klientúrájának az építése határon túl. Erre én magam is, egyébként más ellenzéki pártok szónokai is az elmúlt évek során a Bethlen Gábor Alap beszámolóí kapcsán rendre, sorra, és a konkrét ügyek kapcsán egyébiránt rámutattak.

A Bethlen Gábor Alapon kívül mind az Emberi Erőforrások Minisztériumában, mind a Külgazdasági és Külügyminisztériumban, illetve a Miniszterelnökségen keresztül is lehet továbbra is külhoni célokra támogatásokat, nemzetpolitikai célú támogatásokat szerezni, pályázatokat benyújtani. A támogatási rendszer és a politikák teljesen elkülönülnek egymástól, nyilvánvalóan nem összehangoltan működnek, átláthatatlanná és nehézkesé - de leginkább átláthatatlanná, hiszen itt valószínűleg ez a lényeg - teszik a pályázás folyamatát. Hasonló, sőt ugyanazon célokra, de még olyanról is tudunk, vagy legalábbis gyanúnk van, ahol nagyjában ugyanazzal az elszámolással futnak külhoni rendezvényeknek az elszámolásai különböző minisztériumoknál és különböző pályázati helyeken. Ezt az átláthatatlanságot és ezt a

rendezetlenséget az elmúlt négy év során sem sikerült megszüntetni, és tartok tőle, hogy erre szándék a kormány részéről valójában nincs is.

További gondot okoz az, hogy meglehetősen elegánsan kezeli a kormányzat a külhoni támogatások kérdését abból a szempontból, hogy több milliárd forintnyi összeg kerül egyébként külön kormányhatározatokkal, rendkívüli kormányzati alapból, intézkedési alapból kiosztásra külhoni célokra. Ezeket nem feltétlenül kritizálnánk egyébként, félreértés ne essék, mármint ezeknek a céljait, hiszen azért alapvetően jó helyekre, jó célokra kerülnek, például a határon túli felsőoktatási intézményekhez, de úgy gondoljuk, hogy ezek a kiadások év közben is tervezhetőek lettek volna, ezeknek a nemzetpolitikai célú kiadások között kellene megjelenniük.

Nem tudok most pontos összeget mondani, mert nem volt időm erre felkészülni, de összességében, ha hevenyen is számoltunk, akkor itt kétmilliárd forintot meghaladó összegről van szó az idei évben, amit rendkívüli kormányhatározattal osztottak ki. Ebből például 500 millió forint ment a beregszászi főiskola új épületszárnyának a vásárlására, amelynek egyébként a jogosságával és korrekt elszámolásával kapcsolatban meglehetősen érdekes és masszív pletykák keltek szárnyra Kárpátalján, úgyhogy ennek azért mi még utána fogunk nézni, hogy mennyire indokolt ekkora összegnek a kifizetése, teszem zárójelbe.

Az elmúlt években számos alkalommal hívtuk fel a figyelmet arra, sőt nem számos alkalommal, hanem minden évben legalább kétszer, hogy a nevelési-oktatási támogatásra előirányzott összeg a költségvetésben nem elég. Ez korábban 5,5 milliárd forint volt, a tavalyi évben ez már kevesebbre csökkent. Szeretném felhívni rendkívül határozottan kormánypárti képviselőtársaink hihetetlen nagy felelősségét ebben a kérdésben, hogy a bizottság tagjaként nem tudom, hogy mit tettek, de hogy eredménnyel nem tettek biztosan semmit a kormánypárton belül azzal kapcsolatban, hogy a külhoni magyar szülők a nevelési-oktatási támogatásoknak a ki nem fizetett részéhez hozzájussanak. Itt 22 ezer 400 forintról van szó taneszköz-támogatással együtt, ezt az összeget még 2001-ben határozták meg, azóta önök, öt év alatt ezen egy fillért nem emeltek, sőt, most már eljutottunk odáig, hogy a tavalyi évben ennek az összegnek az egynegyedét vették el a magyar családoktól, az idei évben már szó sincs ennek az összegnek a kifizetéséről. Ez gond volt három évvel ezelőtt is, akkor még egy rendkívüli intézkedéssel 720 millió forintot kipótoltak, hogy ezeket a támogatásokat ki lehessen fizetni. Ha volt 500 millió forint új épületszárny vásárlására a főiskolán, hogyha van a Bethlen Gábor Alapnak több mint 800 millió forint arra, hogy eltapsikolja működésre, kocsibérlésre, utazásokra meg egyebekre, akkor talán kellett volna, hogy legyen 700-800 millió forint arra, hogy ezt a kötelezettségvállalást teljesítsék, hogy a külhoni magyar szülők számára valóban ösztönzőleg hasson a magyariskola-választásban. Ez sajnos nem történt meg, Répás Zsuzsanna államtitkár asszony és Rétvári Bence államtitkár úr határozott és személyes ígéretének ellenére sem.

Ezt jogilag érdemes megvizsgálni, ezt is teszik most jogászaik, hogy egyáltalán megtehető-e az, hogy a magyar állam kiír egy pályázatot, amelyben leír egy pályázati összeget, hogy mekkora pénzt lehet megnyerni, kiértésíti a szülőket arról, hogy ezt az összeget megnyerték, majd ezek után az állam ezt a pénzt nem fizeti ki. Tehát ez a kifizetés konkrétan nem teljesült, erre a forrás meglett volna. Hogyha 2-2,5 milliárd forintot lehet rendkívüli kormányzati alapból - egyébként, szeretném hozzátenni, hogy alapvetően legitim egyéb célokra, lásd: külhoni felsőoktatásra - költeni, akkor meg kellett volna, hogy tudják oldani azt is, hogy ezt a kötelezettséget a külhoni magyar szülők számára, ennek a 22 ezer 400 forintnak a teljes kifizetését, megtegyék.

A Nemzetstratégiai Kutatóintézetet szóba hozta már képviselőtársam. Elképesztőnek tartom, hogy most már második évben ülnek több százmillió forintot.

Itt hadd térjek vissza az előző felvetésemhez: talán ebből néhány százmillió forint is jobb helyen lett volna, mondjuk, a magyar családoknál, ahelyett, hogy egy olyan intézetre költsük, aminek egyébként a tényleges működése, tehát a céljait látjuk, mert azt már milliószor elmondta Szász elnök úr, de a tényleges működését nem látjuk. Mondom ezt azzal együtt egyébként, hogy mi ezt támogattuk és egy nagyon jó kezdeményezésnek tartottuk, sőt, még a Jobbik programjában is szerepelt egyébként ennek az intézetnek a támogatása. De itt semmilyen érdemi kutatómunka nem folyik, az állások nincsenek feltöltve, kapunk mindig szép meghívókat kárpátaljai festőknek a kiállításaira vagy mangalicafesztiválra - nem gondolom, hogy egy tudományos kutatóintézetnek ez lenne az elsődleges feladata.

Én továbbra is szeretném szorgalmazni azt kormánypárti képviselőtársaimnál, hogy hassanak oda a frakción belül, hogy a külhoni magyar családok - több tíz-, több százezer magyar családról van szó - ezt az összeget kapják meg, ennek a forrása is meg lenne, nyugodtan el lehetne venni néhány százmillió forintot a Nemzetstratégiai Kutatóintézettől vagy akár mondjuk a Bethlen Gábor Alap működésétől.

Összességében a fentiekkel együtt, és van még egynéhány olyan kérdés, amire szerettem volna kitérni, de nem akarom ismételni itt képviselőtársamat, aki előttem több kérdésre is rávilágított. Addig, ameddig ezek a kérdések nem lesznek orvosolva, és folyamatosan minden évben ugyanazokkal a problémákkal találkozunk a zárszámadás kapcsán, addig természetesen a Jobbik részéről ezt a javaslatot nem tudjuk támogatni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Más kérdés, vélemény, hozzászólás? *(Jelzésre:)* Petneházy Attila képviselő úr!

PETNEHÁZY ATTILA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Természetesen nehéz erre reagálni, mert azt gondolom, Szávay István képviselőtársam elmondásait kiragadott példák alapján azért nehéz úgy értelmezni, hogy egy leöntött máz lesz az egész, mert kiragadni nyilván ki lehet példákat, amikben ön kifogásolhat dolgokat... *(Szávay István: Ez a dolgom, képviselő úr!)* Értem, csak azt állítani és azt érzékelni, hogy itt semmi nincs rendben, az enyhén szólva is erős túlzás.

Kiss László képviselőtársam elmondta, hogy itt semmi nem megfelelő. A Fidesz-KDNP részéről megállapíthatjuk, hogy a kormány az alaptörvény 36. cikkelyének megfelelően készítette elő és nyújtotta be a zárszámadási törvényjavaslatot, és ez így megfelel az alaptörvényből eredő tartalmi és formai követelményeknek.

Szintén az alaptörvény 36. cikkelyében meghatározott törvényi szinten került benyújtásra a zárszámadási törvényjavaslat, így az illeszkedik a jogrendszer egységébe. A zárszámadási törvényjavaslat nemzetközi jogból és az európai uniós jogból eredő kötelezettséget nem sért.

A zárszámadási törvényjavaslat a jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009. IRM-rendelet előírásainak betartásával készült, azt az igazságügyi tárca is ellenőrizte, és a közigazgatási egyeztetések során kiderülhetett, hogy megfelel a jogalkotás szakmai követelményeinek.

Azt elmondhatjuk, hogy a magyar kormány 2013-ban is a ciklus elején meghatározott gazdaságpolitikai célok megvalósítására törekedett. Ennek megfelelően a tavalyi évben is sikerült alacsony szinten tartani a költségvetési hiányt, és csökkenhetett az államadósság, jól láthatóan javult az ország versenyképessége. Az export és az import növekedési üteme megegyezett egymással. A magyar export 5,9 százalékos növekedése 2013-ban is meghaladta a felvevőpiacokét. Nőtt a

foglalkoztatók száma, ez is kimagasló eredmény, ennek megfelelően a közszférában foglalkoztatottak létszámának 4,6 százalékos növekedése a közfoglalkoztatottak létszámának növeléséhez köthető, míg a versenyszférában a növekedés mértéke 0,4 százalékos volt.

Összességében a munkanélküliségi ráta 10,2 százalékra mérséklődött az előző évi adathoz képest, ez 0,7 százalékos csökkenést jelent.

Teljesültek a nemzetpolitika területén kitűzött célok is, amelyekre a 2013-as évben Magyarország kormánya elegendő mennyiségű forrást biztosított. Kiegyensúlyozott forrásfelhasználás figyelhető meg, fontos, nemzetpolitikát szolgáló intézményeket tekintve. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Más hozzászólás? *(Senki sem jelentkezik.)*

Tisztelettel kérdezem a kormány jelen lévő képviselőjét, hogy itt a vitában elhangzottakra kíván-e most reagálni. *(Jelzésre:)* Államtitkár úr!

BANAI PÉTER (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Ugyan elnök úr említette, hogy a módosító javaslatra a későbbiekben kerül sor, de ha megengedik, nagyon röviden reagálnék Kiss László képviselő úr felvetésére.

Azon túl, hogy csatlakozni tudok Petneházy Attila képviselő úr jogi megállapításaihoz azzal, hogy ismereteim szerint sem kormányzati szerv, sem az Állami Számvevőszék, sem az Országgyűlés Hivatala, sem az Országgyűlés jogi kérdésekkel foglalkozó bizottsága nem állapított meg jogszabály-ellenességet, engedjék meg, hogy tételesen megpróbáljam megmagyarázni az, azt gondolom, félreértést a benyújtott módosító javaslatban.

A négy MSZP-s képviselő által benyújtott módosító javaslat a Bethlen Gábor Alapnál az oktatás-nevelési támogatás és a nemzeti jelentőségű intézmények támogatása előirányzatok kiadási összegeit módosítaná. Az első esetben, az oktatás-nevelési támogatásnál a módosító javaslat csak az előirányzat egy részét, a „Szülőföldön magyarul” programnak a kiadásait írta át. Tehát nem a teljes előirányzat kiadása szerepelne a módosító javaslat elfogadása esetén a zárszámadásban, hanem csak egy részhalmaza ennek a kiadásnak.

Ami pedig a nemzeti jelentőségű intézmények támogatásánál a módosítandó számot illeti, az eredeti szám az éves teljesített kiadás összegét tartalmazza, a módosító javaslat pedig a kötelezettségvállalási összegeket hozná be. Tehát azt gondolom, hogy félreértésről van szó, és ezt a félreértést, azt gondolom, hogy az Állami Számvevőszék, illetőleg a Bethlen Gábor Alap kezelője is tisztázhatja.

Ami a többi fölvetést illeti: a Nemzetstratégiai Kutatóintézetéről tudni kell, hogy egy év közben létrehozott intézmény *(Szávay István: Két éve lesz...)*, folyamatos volt a felállítás. Most a 2013-as zárszámadásnál, ha a számokat nézzük, akkor az év közbeni felállítás magyarázza azt, hogy a tervezett összeg nem került felhasználásra.

Ami a Friends of Hungary előirányzat felhasználását illeti, itt egy általánosabb kérdéstről lehet szó. Szávay István képviselő úr is fölvetette azt, hogy mennyire átlátható ez a költségvetés. Egy általános vita van arról, hogy milyen kell hogy legyen egy költségvetés, illetőleg annak a végrehajtása. A kezemben lévő, közel 600 oldalas anyag *(Felmutatja a szóban forgó dokumentumot.)* az mindössze a zárszámadás fő kötete. Ehhez kapcsolódik sok száz, ezer oldalnyi fejezeti, úgymond minisztériumi beszámoló. Tehát azt gondolom, hogy nemzetközi összehasonlításban viszonylag részletes adatok szerepelnek a költségvetés végrehajtásáról. Vannak olyan elképzelések, hogy ehhez képest is többet lenne célszerű biztosítani.

Azt tudom mondani, hogy az úgynevezett fejezeti kötetek, tehát a minisztérium beszámolóí azok tételesen leírást tartalmaznak arról, hogy az előirányzatok mire kerültek felhasználásra. De hogyha ezenkívül igény fogalmazódik meg, akkor azt gondolom, hogy közpénzfelhasználásról lévén szó, konkrét kérdés esetén az illetékes minisztérium további információkat kell hogy a képviselők, az Országgyűlés részére rendelkezésre bocsásson.

A Kárpát-medencei régióhálózat működését, a Nemzeti Külgazdasági Hivatal átalakítását és a Kereskedőház működését illetően én azt gondolom, hogy viszonylag egyértelmű feladatlehatárolás történt. Itt Kiss László képviselő úr főleg azt kereste, hogy a Befektetési Ügynökség és a Kereskedőház tevékenysége hogyan válik el. A Befektetési Ügynökség elsősorban arra fókuszál, hogy külföldi befektetők Magyarországot válasszák, ide hozzanak olyan befektetéseket, amelyek a nemzetgazdaság egésze szempontjából kedvezőek, munkahelyeket teremtenek, a hazai kis- és középvállalkozásoknak beszállítási lehetőséget adnak. A Kereskedőház viszont a Magyarországon előállított termékek, főképp kis- és középvállalkozások külföldre juttatásával foglalkozik. Tehát én azt gondolom, hogy a szervezetek feladatlehatárolása is, egyébként a szervezetek alapító okirata jogilag is biztosítja azt, hogy egyértelmű legyen a feladatok elválasztása.

Szávay István képviselő úr összehasonlíthatóságra, átláthatóságra vonatkozó felvetésére igyekeztem reagálni azzal, hogy ha további információra van szüksége a képviselő úrnak, akkor az adott előirányzat tekintetében illetékes tárcától további információ nyerhető.

Ami a széttagoltságot illeti, megint a miniszterek feladat- és hatásköréhez igazodóan szerepelnek a kiadások egyes tételeknél, tehát a Bethlen Gábor Alapon túl, azt gondolom, hogy két tárcát kell kiemeljünk, a Külügyminisztériumot és az Emberi Erőforrások Minisztériumát, ahol a feladatokhoz igazodóan kerül sor a kiadások teljesítésére. Abban kétségtelenül egyetértek képviselő úrral, hogy rendkívül fontos, hogy ezek a támogatások, a különböző fejezeteknél lévő források összehangoltan kerüljenek felhasználásra. Ennek a jogszabályi háttérét az államháztartási szabályok garantálják azzal, hogy ha egy adott célra kívánna valaki két helyről támogatást igényelni, ezt ne tehesse meg. Illetőleg, ha ilyen történik, és egy azonos célra párhuzamos, átfedő finanszírozás történik, akkor pedig jogszabálysértés van. Ha ilyen konkrét esetről valaki információt szerez, akkor, azt gondolom, mindenképp a minisztérium számára tovább kell adni, mert mondom, a jogi rendszer biztosítja, hogy egy azonos cél, egy adott kiadása párhuzamos, kétszeres finanszírozásban ne részesülhessen.

A nevelési-oktatási támogatások összege tekintetében van egy szakmai vita, amelyről én magam is tudok, noha nem az én szakterületem, hogy mennyi összeget és milyen módon célszerű biztosítani. Ha a teljes határon túli magyarokkal kapcsolatos kiadásokat nézem, én azt látom, hogy a tervhez képest növekedett az az összeg, sőt 2012-höz képest növekedett a teljes határon túli támogatások összege, s abban a képviselő úrnak abszolút igaza van, hogy év közben a tervhez képest még többletforrások érkeztek. Az a tétel, amelyik kormányhatáskörben, kormánydöntéssel, az eredetileg tervezetthez képest pluszként került biztosításra, a zárszámadási dokumentumokból tételesen megismerhető. Tehát kormányhatározat-számra való hivatkozással és a cél feltüntetésével szerepel, hogy mennyi a kifizetett összeg. Megerősítem képviselő úr állítását, 2 milliárd forint feletti ez az összeg, amelyből 500 millió forint volt a képviselő úr által kiemelt II. Rákóczi Ferenc Főiskola működési, illetőleg fejlesztési célú támogatása.

Végezetül egy mondat a Bethlen Gábor Alap működése kapcsán. A Bethlen Gábor Alapkezelő működése a költségvetési szervi működéshez hasonló jelleget

mutat, noha az alapkezelő formálisan egy zártkörűen működő részvénytársaság. Azt tudom megerősíteni, hogy mind a bérek, mind az egyéb kiadások tekintetében gyakorlatilag költségvetési szervi ellátási szint mellett működik, s azt gondolom, látva azt, hogy tizenmilliárdos összegeket kezel a Bethlen Gábor Alapkezelő, több ezernyi pályázatot bonyolít le, ehhez a feladathoz, ehhez a nagyságrendhez - mind a pályázatok számát, mind a folyósított összegeket tekintve -, azt gondolom, hogy hozzámérhető az alap működése. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. A részletes vitának ezt a szakaszát lezárom, és térjünk át a módosító javaslatra, amelyről itt már szó esett, államtitkár úr már reagált rá. Egyetlen módosító javaslat érkezett be T/1143/16. számon, Kiss László képviselő úr, illetve képviselőtársai voltak a benyújtók. Itt a mi bizottságunk lett megjelölve, úgyhogy ebben a módosító javaslatban mindenféleképpen állást kell foglalnunk, tulajdonképpen államtitkár úr egy kicsit meg is előzte a vitának ezt a szakaszát. Szeretném megkérdezni Kiss Lászlót, mint a jelen lévő egyik benyújtót, hogy kívánja-e indokolni a módosító javaslatot, ismertetni annak lényegét.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Amit elmondtam az előző vitában, ahhoz képest nincs új információ. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormány álláspontját ismerjük, itt magyarázatot adott államtitkár úr, illetve azt gondolom, hogy a kormány nem támogatja ennek a módosító javaslatnak az elfogadását. Van-e ehhez a módosító javaslathoz még kérdés, hozzászólás? *(Nincs jelzés.)* Amennyiben nincs, akkor most kerül sor a szavazásra.

Határozathozatalok

Kérdezem a bizottságot, hogy támogatja-e a módosító javaslat elfogadását. Aki igen? *(Szavazás.)* Három igen szavazat. Aki nem? *(Szavazás.)* Hat nem szavazat.

Tehát 3 igen szavazattal, 6 nem szavazattal a bizottság nem támogatta a módosító javaslatot.

Rátérünk a következő szavazásunkra. Tisztelettel kérdezem a bizottságot, hogy lezárja-e a zárszámadás részletes vitáját; tehát a részletes vita lezárásáról szavazunk. Aki igen? *(Szavazás.)* Aki nem? *(Nincs jelzés.)* Ki tartózkodott? *(Nincs jelzés.)*

A bizottság egyhangúlag a részletes vitát lezárta.

Most kerül sor a harmadik szavazásunkra. Kérdezem a bizottságot, hogy elfogadja-e a részletes vitáról szóló jelentést, valamint felhatalmazza-e a bizottság elnökét arra, hogy gondoskodjon a bizottság döntéseit összefoglaló jelentés aláírásáról és benyújtásáról. Természetesen, amennyiben itt, ennél a szavazásnál nem szavazatok lesznek, úgy az előre benyújtott képviselői véleményeket is fogjuk mellékelni nem szavazat esetén, mint kisebbségi véleményt. Tehát kérdezem a bizottságot, hogy elfogadja-e a jelentést. Aki igen? *(Szavazás.)* Hat igen szavazat. Aki nem? *(Szavazás.)* Három nem.

Tehát 6 igen szavazattal, 3 nem szavazat mellett a bizottság a jelentést elfogadta.

Természetesen ily módon az itt az ülésen elhangzott, illetve írásban benyújtott vélemények, mint kisebbségi vélemények csatolva lesznek, és a függelékét fogja képezni majd az általunk elfogadott jelentésnek.

Köszönöm szépen a részletes vitában való részvételt. Köszönöm szépen államtitkár úrnak, főosztályvezető úrnak, hogy részt vettek itt a mai bizottsági ülésen. A napirendi pontot ezzel lezárom.

Egyebek

Az Egyebek napirendi pont következik. *(Jelzésre:)* Szávay képviselő úrnak adom meg a szót.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Kettő egyéb megjegyzésem lenne. Egyrészt csak egy technikai jellegű javaslat, hogy nem lenne-e arra lehetőség, hogy esetleg valamennyire próbáljuk hangolni a bizottsági üléseinket ott, ahol személyi átfedés van, illetve kérdezném, hogy egyáltalán rajtam kívül van-e személyi átfedés, illetve képviselőtársaim közül van-e bárki másik bizottságban. *(Több képviselő bólint.)* Többen vagytok, jó. Esetleg nem lenne érdemes ezt megnézni, elnök úr, valamilyen formában? Nekem most is Igazságügyi bizottságban kellett volna lennem, egy elég hosszú, elég fontos napirend miatt, csak úgy ítéltém, hogy ez egy kicsivel még fontosabb; szóval hiányoztam onnan. Lenne rá esetleg lehetőség, hogy összeszedjük, hogy ki, milyen másik bizottságban van, és amennyire tudjuk, próbáljuk figyelni, hogy ne legyenek ütközések?

ELNÖK: És a másik?

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Igen. A másik meg annyi, lehet, hogy csak kérem kellő udvariassággal, de világosan elnök urat, hogy amennyiben érdemben szól hozzá az ülésen, akkor szíveskedjék az alelnöknek átadni a levezetést, mint ahogyan ez most Schöpflin professzor esetében nem történt meg, jó? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Jó, köszönöm szépen. Úgy gondoltam, hogy miután jelezte, hogy két témakörben kíván az egyebekben hozzászólni, megvárom mind a kettőt.

Az elsőre mindenféleképpen reagálnék. Össze fogom gyűjteni, hogy ki, milyen bizottságokban érintett - megkérem majd erre kollégáimat -, illetve azt is, hogy azok a bizottságok milyen időben üléseznek. Arra látok reális esélyt - ugye, tiszteletben kell tartanunk a házszabálynak azon rendelkezéseit, az a legalapvetőbb dolog, hogy a plenáris ülés időpontjában bizottsági ülés nem tartható, csak külön és bonyolult engedélyek árán -, de a hétfő délelőtt vagy a szerda, valahol ezt kellene rögzítenünk, ami közel esik időben is a hétfő délutáni vagy általában a keddi plenáris ülésekhez. Meg fogjuk találni azt az időpontot, ami a legtöbb képviselőnek megfelel.

Köszönöm szépen a figyelmeztetést.

Egyebekben szeretném még tájékoztatni a bizottságot arról, hogy a múlt héten, a nemzeti ünnepet megelőzően bizonyára önök is kaptak meghívást, október 22-én került sor a Magyarország Házában a „Mi, magyarok” című kiállításnak a megnyitójára. Itt a bizottságot egyedül képviseltem ezen a kiállítás-megnyitón. Szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy érdemes meglátogatásra a kiállítás.

Tájékoztatom a bizottságot arról, hogy október 23-ára a bizottság meghívást kapott a kolozsvári főkonzulátus által szervezett megemlékezésre, ahol a bizottságot Szabolcs Attila alelnök úr képviselte... - bocsánat, a bizottság elnökeként kaptam én meghívást, és az alelnök urat kértem meg, hogy ő látogasson el Kolozsvárra.

Szeretném önöket tájékoztatni arról, hogy a nemzetiségek bizottságának elnöke, Fuzik János úr, egy levélben tájékoztatott minket arról, hogy a szószólók közül ketten, Varga Szimeon bolgár nemzetiségi szószóló, illetve Alekszov Lyubomir szerb nemzetiségi szószóló a jövőben, mint szószólók tanácskozási joggal részt kívánnak venni a Nemzeti összetartozás bizottsága ülésén. A szószólók minden bizottság életébe igyekeznek bekapcsolódni. Az említett két úr a mi bizottságunkat választotta, nagyon megtisztelő számunkra.

Én tisztelettel kérdezem a bizottságot, hogy essünk-e most túl azon, hogy most szavazzunk arról, hogy amennyiben itt vannak az ülésen, ők tanácskozási joggal részt vehetnek. *(Jelzésre:)* Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Én természetesen nagyon jó szívvel támogatom, de az lenne a kérésem, hogy az egyebek napirendi pontban a bizottság munkájára vonatkozó ügyszavazást ne tartsunk, elnök úr. Ne tegyünk erre precedenst, azt kérném, inkább tegyük fel egy külön napirendre a következő ülésen. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Nem látom értelmét annak, hogy a szószólók tanácskozási jogáról majd napirend legyen, azt azonban el tudom fogadni, hogy amint itt vannak, ha személyesen is megjelennek, akkor majd szavazzunk erről.

A mai nap délután még fél kettőkor egy hatfős kínai minisztériumi delegáció érkezik ide a bizottsághoz. Amennyiben még itt tetszenek tartózkodni, szívesen látom a bizottság tagjait, hogy együtt fogadjuk itt a kínai delegációt.

Az ülés berekesztése

Köszönöm szépen a részvételüket, az ülést bezárom.

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 23 perc)

Pánczél Károly
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Bihariné Zsebők Erika és Farkas Cecília